U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **I. B.,** zastoupen JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 1, Kralovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 8. 2017, č. j. 60 Az 31/2017 – 132,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Václavu Liksomerovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. OAM-74/LE-LE05-LE24-2017, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 8. 2017, č. j. 60 Az 31/2017 – 132. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že se krajský soud nevypořádal s jeho konkrétními námitkami a zabýval se formálně a bez dalších souvislostí pouze tím, co uvedl stěžovatel v žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se vůbec nezabýval porušením uvedených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a porušením nebo nesprávnou aplikací uvedených ustanovení zákona o azylu.

[5] Žalovaný porušil v předcházejícím správním řízení § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyl zjištěn mimo jiné proto, že žalovaný porušil i § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nezjistil mimo jiné veškeré okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalovaný dále porušil § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a dále pak § 23 zákona o azylu, neboť neprovedl se stěžovatelem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ač byl tento pohovor nezbytný ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný porušil i § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

[6] Žalovaný nesprávně aplikoval § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky pro to, aby správní orgán žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nebyly proto splněny ani podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Stěžovatel je toho názoru, že byly v jeho případě splněny podmínky pro aplikaci § 12 zákona o azylu, a to vzhledem k možnosti jeho pronásledování z důvodu zastávání politických názorů na Ukrajině. Byly splněny podmínky i pro aplikaci § 14a zákona o azylu. Pokud by žalovaný neporušil shora uvedená ustanovení správního řádu, byly by ve správním řízení zjištěny důvodné obavy, že kdyby byl stěžovatel vrácen na Ukrajinu, mohlo by mu hrozit nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Stěžovatel tak splňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany.

[7] Vzhledem k tomu, že v dané věci při zjišťování skutkového stavu došlo k porušení uvedených zákonných ustanovení správního řádu a nebyly objasněny veškeré relevantní skutečnosti, krajský soud nesprávně posoudil právní otázku přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[8] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své stručné argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 12. 2015. Jako důvod své žádosti uvedl válku na Ukrajině, že nechce jít na vojnu a bojovat. Dále zmínil nedostatek pracovních příležitostí na Ukrajině a nemožnost si tam vydělat. Řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno pod sp. zn. OAM-192/LE-LE05-2015, přičemž rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016 stěžovateli nebyla mezinárodní ochrana udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2016. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 10. 2016, č. j. 78 Az 10/2016 - 22. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 Azs 335/2016 – 27.

[13] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro*

udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví." Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*"

[14] Krajský soud správně identifikoval předmět řízení jako otázku, zda stěžovatel uvedl nebo zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by zároveň svědčily o možném pronásledování stěžovatele ve smyslu § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy podle § 14a tohoto zákona. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nové skutečnosti neuvedl a tyto se ani neobjevily, již nebyl povinen posuzovat, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti, žalovaný nebyl povinen provádět pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Stěžovateli přitom v souladu se zákonem bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Z porovnání obou stěžovatelových žádostí o udělení mezinárodní ochrany je přitom zřejmé, že tento ve své opakované žádosti ze dne 22. 4. 2017 uvedl naprosto stejné důvody jejího podání, jaké uvedl již předchozím správním řízení, tedy ekonomické důvody a obavu, že bude nucen zúčastnit se jako voják ozbrojeného konfliktu na východní Ukrajině. Všechny tyto znovu tvrzené skutečnosti však už byly posouzeny v rámci řízení o první žádosti jednak žalovaným, ale i správními soudy. Z písemných informací, které jsou součástí správního spisu, navíc nevyplývá, že by na Ukrajině došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[15] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl dne 18. 4. 2017 zajištěn Policií České republiky, a to za účelem realizace správního vyhoštění, jež mu bylo uloženo pravomocným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2014, č. j. KRPA-318029-20/ČJ-2014-000022. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3.400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu